

Těžké ticho

 web.litterate.cz/tezke-ticho/

Nemáte pocit, že se v posledních dnech vlastně vůbec nic neděje? Je takové geopolitické ticho. Tak velké, že je najednou vidět i na takové debily, jako je třeba mladý Kolář, který zahajuje svoji TOPáckou kampaň sloganem, že se nebojí postavit Rusku, i když si všichni pamatujeme aféru agenta s ricinem, kdy Kolář zalezl hodně hluboko do země a když vylezl, vypadal, že ho ruští agenti skutečně unesli a mučili.

Před pár týdny událost stíhala událost. Každý den se toho dělo tolik, že nebylo v mých silách, vměstnat to do jednoho článku. Dějiny šly rychle kupředu, nebezpečí byla jasná a konkrétní, záměry naší fialové vlády také. A teď najednou mám pocit, že bych si měl dát nohy na stůl, vzít si sklenku portského a koukat, jak naše třešeň kvete o čtrnáct dní dřív než obvykle. Kromě obvyklých nešvarů naší vlády se najednou neděje nic.

Jsem táta pěti dětí... znáte to. Když je doma ticho, když se děti tváří, že nic nedělají, nejspíš právě chystají nějakou lumpárnu... Podobný pocit mám teď z naší evropské geopolitiky.

Dánům se prý splašil jakýsi odpalovač raket a lodě nemohou proplouvat úžinou Velký Belt... zřejmě se stalo něco úplně jiného, ale to se dozvíme až za čas. Až zase dějiny budou pádit tak rychle, že je nebudeme stíhat.

Jak je to dlouho, co Macron začal mluvit o tom, že Francie pošle svoje vojáky na Ukrajinu? Tři týdny? Měsíc? Teď už to nikoho nevzrušuje. Pokud se francouzské jednotky dostanou na Ukrajině do ruské palby, Francie nebude žádat NATO o pomoc... To byla tak nějak poslední informace od Macrona. Ale zároveň se prý uskutečnil rozhovor mezi Sergejem Šojgu a francouzským náčelníkem štábu. První kontakt Francie a Ruska po víc než roce.

Když si vzpomenu, že na začátku války Macron volal Putinovi dnes a denně...

Teď zase probleskují zprávy, že na Ukrajinu půjdou i Poláci... ne bojovat, samozřejmě. Nahlas se říká totéž, co slyšíme i od našeho prezidenta Guly. Že je lepší, poslat instruktory na Ukrajinu, než převážet ukrajinské vojáky sem. Ale před rokem Černochova tvrdila, že to udělat nemůžeme, protože by to bylo zapojení do války...

Petr Pavel to samozřejmě nemá ze své hlavy. Když něco takového říká, říká to proto, že mu řekli, že to má říkat.

Generální tajemník NATO Stoltenberg začal mluvit o stamiliardovém fondu pro vyzbrojování Ukrajiny...

Po teroristickém útoku v Moskvě také nějak zmlkli i Rusové. Kromě občasných zpráv o ukrajinské stopě při vyšetřování teroristů je vlastně ticho. Poslení výmluvný vzkaz raketami, při kterém Rusové zničili celou řadu ukrajinských elektráren, je už víc než týden starý.

Najednou jsou všichni skoupí na slovo. Je to jako okurková sezóna v létě 2019, kdy byl svět ještě v pořádku a vodu kalil jen Mikuláš Minář a jeho Milion chlívěk, protože se mu nelíbilo, že Babiš je premiér, i když čelí trestnímu oznámení. Ještě neexistovalo slovo „dezolát“ a nikdo by tehdy neuvěřil, že za pár let soud Babiše prohlásí za nevinného.

Přesto přesně v tomto bezčasí už pod povrchem začínal bublat covid, biolaboratoře na Ukrajině, už se vyzbrojovalo a ladily se detaily pro budoucí konflikt. Jen jsme nic z toho ještě neviděli. Proč? Protože jsme se nedívali. Neměli jsme ještě důvod.

Teď mi to přijde hodně podobné. Není to jako chvíle před bouří, ale spíš jako chvíle před výbuchem sopky. Tu a tam se něco zatřese, tu a tam se objeví dým... ale nic určitého. Někde v temných kancelářích se peče něco, o čem zatím (raději) nemáme vědět. Orbán i Fico už u toho nejsou a tak to nemohou vynést ven. Řeší se to někde jinde a veřejnost ať se baví tím, jaká blběna chce být českou eurokomisařkou...

Najednou nikdo nemá potřebu nás informovat, jak to pokračuje v Gaze, jak pokračuje vyšetřování našeho šíleného střelce Kozáka, nikdo nemluví o Sýrii ani Arménii, ba i ti gaučovní vojenští analytici si nějak dali pohov a přestali nás zásobovat svými moudry a předpověďmi. Něco ještě běží ze setrvačnosti, ale jako by všichni ztratili zájem.

Když je podobné ticho u mě doma, zpravidla pak nacházím rozstříhané záclony, počmárané zdi, med vylitý na koberci a podobné radosti. Je prostě podezřele ticho. Jako v posledních dnech před invazí na Ukrajinu, kdy to vypadalo, že napětí opadá.

Nelíbí se mi to. Něco se chystá. Dělají něco, čím bychom v žádném případě nesouhlasili a proti čemu bychom se bouřili. Potichu rozlévají mlíko, aby pak nemělo cenu plakat. Dělají nám něco za zády.

Přátelé, pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí a podpořit vlastní národní občanskou společnost, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Každý, kdo pošle alespoň 350,- Kč, může si na oplátku vyžádat knihy, trička, samolepky a odznaky z nabídky.